



חלקה, צחה וזכה, ללא רבב. שום הסבר לא נמצא לתופעה שלא חדלה.

החלטתי לנסות את מסלול התמריצים. קשרתי שיחה לבבית עם בני היק, ואמרתי לו שאני יודע כי החולשה תוקפת אותו פתאום וללא התראה מוקדמת, וכי אולי כדאי להתמודד מולה פנים בפנים, במקום להיכנע לה. הבטחתי לו שעל כל פעם שבה יספר לי כי תקפה אותו חולשה והוא נשאר בתלמוד-תורה, יקבל ממני נקודות זיכוי שאותן יוכל להמר לכסף ולרכוש לעצמו ספרי קודש מובחרים ככל אשר יחפוץ.

"אשתדל, אבא, אני מבטיח להשתדל", אמר ילדי הטוב, מחפש להשביע את רצוני. יומיים אחרי השיחה שוב פקד אהר'לה את הבית, חלש ומבקש לנוח. "השתדלתי, אבא. אני מבטיח", התנצל בעיניים מושפלות שקרעו את לבבי האבהי. "התאפקתי עשר דקות ולא אמרתי כלום, אבל אחרי עשר דקות הרגשתי שאם לא אגש למלמד עכשיו, אני עלול להתעלף".

"העיקר שהשתדלתי, צדיק", הרגעתי אותו, על אף שלא הייתי רגוע כלל.

לאחר התייעצות חוזרת בהשתתפותם של המנהל החינוכי, היועץ הרגשי והמלמד המסור, הוחלט על דעת כולנו כי בפעם הבאה שבה יצהיר אהר'לה על חולשה, לא ישחררהו המלמד לביתו כקדמת דנא, אלא יציע לו לשתות כוס מים, לנוח מחוץ לכיתה כמה דקות ולשוב לכיתה.

החולשה לא תצמיח לילד את רווח ההגעה המוקדמת הביתה, וממילא - כך קיוונו ואף ייחלנו - תיעלם החולשה ותתנדף לה לדרכה. שתלך ותמצא לה קורבנות אחרים. ובאה ההזדמנות והתלונן אהר'לה על חולשה, ולהפתעתו נענה מפי המלמד כי טוב יעשה אם ילגום כוס של מים רעננים ומרעננים, והחוויר הילד נוכח עיני המלמד, אך ציית להצעה, ויצא את הכיתה והלך לשתות כוס מים.

ובדרכו אל המים או בשובו מהמים חזרה לכיתתו, אין מי שזוכר במדויק, הבחיל בית גרונו של אהר'לה בבחילת-אמת, ואף עצר בבעתה בפינת המסדרון ובה הקיא את תכולת קיבתו, מובך ומבויש. המלמד שהוזעק מהכיתה על ידי ילד עובר-אורח מסדרון, סייע לתלמידו להתנקות, בירר

סיבת חולשתי התכופות אשר פוקדות אותו ואת ילדי דווקא בשהות שהותו בתלמוד-תורה ותוך שבתו על כיסא התלמיד.

מאחר שתשובות הרפואה היו תקינות, בדקנו בסודיות וביסודיות אם דבר מה מציק לו בשהותו בתלמוד-תורה.

שוחחנו רבות וארוכות עם המלמד המנוסה ועם המנהל החינוכי, והם ערכו את בדיקותיהם במקצועיות מסורה וביסודיות של התמסרות, ולא העלו כל ממצא. יזמתי שיחות אקראיות עם חברי לכיתה שאותם פגשתי בבית הכנסת ועלי דרכים, וניסיתי לדלות מהם ומתיאוריהם על אודות הקורות



את בני היקר בהיותו במחיצתם. גם שיחות אלה לא הניבו לי מידע פותר תעלומה. פנינו עם אהר'לה לייעוץ רגשי מקצועי אצל יועץ שהומלץ לנו על ידי הצוות החינוכי בתלמוד-תורה, כירא שמיים ועושה מלאכתו נאמנה.

קיוונו שיצליח היועץ המומלץ והמנוסה לדובב את הילד המתוק שלנו, ולאתר את הסיבה האפשרית להרגשת החולשה התכופה, המתארכת אצלו דווקא כשהוא שוהה תחת קורת גג התלמוד-תורה.

ברם לאחר שלוש פגישות מעמיקות, חיווה היועץ את סיכום דעתו כי נפשו של אהר'לה שלנו בריאה למהדרין, והרי היא

ב תוך כך שהעובדים שלי ב'ליזר-הפקות' מציבים את הבוקסות השחורות על התרנים במרחבי אולם האירועים היוקרתי, צלצלו מהבית. מייד ידעתי שקרה משהו. מהבית לא מצלצלים סתם באמצע העבודה.

לא רציתי לענות לשיחה בעיצומה של עבודה מורכבת הדורשת זהירות רבה ואחריות כבדה. על הבוקסה הנמצאת בגובה להיות יציבה ואיתנה כדי למנוע תקלת נפילה חלילה.

אחרי ייצובה של הבוקסה האחרונה, ולפני שהתפנית עם העובדים להסדרת יתר האביזרים והאפקטים הנדרשים להצלחת האירוע היוקרתי שאמור להתקיים הערב פה באולם, חזרתי תחילה לטלפון הביתי. את אשר יגורתי שמעתי: אהר'לה פה. הוא שוב בבית.

התופעה החלה לפני כשנה. אחת לכמה ימים מרגיש אהר'לה שלנו בן השתיים-עשרה 'חולשה נוראה', כהגדרתו, ומבקש שחרור מהמלמד. התלמוד תורה נמצא מעבר לכביש, ואימו המסורה של אהר'לה שלנו היא עקרת בית.

במזכירות מבררים טלפונית אם האם בבית, ובהישמע התשובה החיובית מאפשרים לאהר'לה ללכת הביתה.

הוא מגיע הביתה ישירות מהתלמוד-תורה בחולשה בלתי ניתנת לאימות או עימות, שעוברת באורח פלא כעבור חצי שעה עד שעה, כלעומת שבאה. חולשה מסתורית נטולת הסבר.

כשנשנתה התופעה בשלישית, ומדידת החום בצירוף התחקור הביתי המודאג לא העלו במכמורתם כל ממצאים מסבירים, סרנו אל הרופא המשפחתי. הוא בדק את גרונו ואוזניו, ריאותיו ודופקו, שריריו ולחץ דמו של הילד ומצאם כשורה, ועל כן הפנה אותו לסדרת בדיקות דם.

בחסדי שמיים הראו התוצאות משביעות הרצון כי כל המדדים הבריאותיים תקינים ומתוקנים, נורמטיביים ומסודרים, הלוואי כמוהם על כל ישראל באשר הם.

והוא ממשיך לפקוד את הבית אחת לכמה ימים. מגיח אל מפתח הדלת ישירות מן התלמוד-תורה, מוחלש ושואף למנוחה. בחוסר אונים ובאין פשר תהינו אל נוכח



באנשים מפה לפה. עתה מסתובבים בו רק עשרת העובדים החרוצים שלי, גוררים ומפרקים, מעמידים ומתקינים, לצד עובדי הקייטרינג העורכים בדממה את טורי השולחנות הארוכים. השעה אחת עשרה וחצי לפני הצהריים והילד בן השתיים עשרה כבר בבית. זאת כבר הפעם השנייה מתחילת השבוע, והיום רק יום רביעי. נאנחתי ואמרתי לנוות ביתי שתפעל בתרגולת הקבועה: להתייחס ברצינות אליו ואל תלונתו. למדוד לו חום (החום יהיה תקין, ידעתי מראש). לשאול אותו אם כואב לו משהו (לא כואב לו כלום, ידעתי כנ"ל). אולי גרון, שמא אוזן, או אולי מתערבלת הקיבה. ואחרי קבלת כל התשובות השליליות לשלוח אותו לנוח בחדרו. ולבדוק אחת לחצי שעה מה מצבו. שנינו ידענו: אין לו כלום.

שנינו זכרנו: עלינו לשדר לו אמון מלא. ושנינו דאגנו מאוד. יהיה מה שיהיה, הילד שלנו סובל וידינו קצרות מהושיע. כל מה שיכול בשר ודם לעשות, עשינו. בריאותו נסרקה במסרקות צפופים של בדיקות מקיפות ויסודיות, שאחריהן לחש לי רופא המשפחה בשקט, מוודא שאין אהר'לה מסכית: "תשמע לי, אבא של הילד, גופנית הילד הוא הכי בסדר בעולם. תבדקו את הפן הנפשי. זה נראה לי פסיכוסומטי".

אחרי שאלת רב, התחלנו לחשוב ולשקול גם את המישור הפסיכוסומטי. לא קל למצוא יועץ רגשי שיתאים גם מבחינה רוחנית וגם מצד הסגנון והאופי של הילד שלנו, ואשר פועל בדרך טיפול בעלת סיכוי מרבי להצליח בפתרון הבעיה המסוימת הספציפית שעיימה התמודד אהר'לה שלנו. מה שכן, היה ברור לנו שלא נחסוך לא מאמצים ולא כספים, לא תפילות ולא תחנונים, כדי לפתור את התעלומה המציקה הזו.

עם סיום שיחת העדכון הקצרה עם אימו של בני אהובי, מיהרתי לחזור אל מלאכת ההפקה. מערכות הסאונד, בוקסות וכבלים, מסכי ענק ומיקסרים, שקעים ומפצלים, אורות במה ותאורת אולם, תיאומי הקרנה וסגירת פינות.

חברת ההפקות שאותה הקמתי בעמל ויזע והרבה סייעתא דשמיא, 'לייזר-הפקות', ידועה במקצוענותה המושלמת ובאחריותה כבדת הראש. אין לי פריווילגיה לפסס

תקלות פוטנציאליות שעלולות לקרות ולנכש אותן בטרם הן קורות, ואין לי כל אפשרות לזלזל בעבודה ולסמוך שיהיה בסדר, ונסתדר, ואל תדאגו.

לפחות עשר משפחות מתפרנסות בחברת 'לייזר-הפקות'. כולן משפחות שומרות תורה ומצוות, יראות ושלמות, שאני חש זכות כבירה להיות שליח ממרומים לספק להן את צינור השפע. בכל העיר הגדולה שלנו וגם מחוצה לה יודעים מפיקי דינרים ואמרגני אירועים: אירוע מכובד זה רק עם הסאונד והתאורה וכלל האפקטים של 'לייזר-הפקות'. הדאגה לשלומן ולשלוות נפשו של אהר'לה טורדת את מנוחתי, אולם מתוך משמעת עצמית הכרחית פקדתי על עשתונותי לפעול בשיקול דעת ובקור רוח כדי שהאירוע של הערב לא יסבול מהאתגר העומד על דרכי.

השעות נקפו. עצרתי את העבודה ונעמדנו לתפילת מנחה בציבור כהלכתה. הקפדתי תמיד שתפילת מנחה בחברת 'לייזר-הפקות' תיראה ותישמע כמו שתפילה אמורה להישמע ולהיראות: במקום שקט, בזמן רגוע, בניתוק מוחלט של טלפונים ומכשירי קשה, בנטילת ידיים לפני התפילה, בבגדי כבוד המתאימים לכבודה של תפילה. שלא נשכח להבדיל בין עיקר לטפל ובין אמצעי למטרה.

העבודה על הפרנסה אינה אלא אמצעי לאחזקת בית יהודי של תורה והלכה. העבודה אינה יכולה להשתלט על אופי ואופן התפילה.

אחרי התפילה חילקתי את התפקידים בין העובדים. רוב ההקמה כבר בוצעה על הצד היותר טוב. כל שנותר הוא להשלים קצוות אחרונים ולתפעל את המערכות כולן כדי לבחון אם קיים איזשהו חסר או מתפתחת תקלה שיש לתקנה מבעוד מועד. הלחץ העיקרי של השלב הראשון כבר מאחורינו.

מה שפינה מקום ללחץ העיקרי שהעיק עלי ללא הרף. מה קורה עם אהר'לה המתוק שלי? מה הוא הגורם לחולשותיו התכופות? אולי החמיצו הרופאים נקודה בריאותית קריטית שהולכת ומתפתחת ועלולה להתגלות מאוחר מדי? מה בצע ומה תועלת לי בעבודתי הקשה למען רווחת משפחתי היקרה, כשילדי בן השתיים עשרה מתייסר ומתמודד מול חולשה, אמיתית או מדומה, ואינני מוצא מזור לחוליו?

שאימא מצויה בביתה, ואחרי שווידא כי הילד מסוגל לעמוד על רגליו בטח, שלח אותו לנוח בבית בליווי חבר מהכיתה שהודרך ללוותו עד הגעתו לביתו ולשוב מייד לתלמוד-התורה.

גם בפעם הזאת חלפה החולשה בתוך פחות משעה.

בהתייעצות טלפונית שקיימנו באותו ערב, החלטנו לוותר על ה'פתרון' שלא הוכיח את עצמו.

"הוא הגיע. יושב פה על הספה", עדכנה אותי אימו חרישית בשיחת הטלפון.

העפתי מבט אל שטחי האולם הגדול והמרקן מאדם. בערב יהיה האולם מלא